

DET BLÅ TROLLET OG DET RØDE TROLLET OG BERGET DET RØDE OG BLÅ

Det var en gang to troll som satt på hvert sitt fjell. De ville begge spørre det andre om noe. Det første trollet laget da i stand en middagsserie nede i dalen med alle innbyggerne, og spurte i vei, men som troll kan gjøre, glemte det å spørre det andre trollet direkte, men spurte i stedet alle innbyggerne det spørsmålet som egentlig var ment til det andre trollet, før det ble lei, og spiste innbyggerne opp, og gikk hjem til Berget det Røde. For det fikk ikke svar.

Det andre trollet, som satt på Berget det Blå, hørte ikke at det første trollet spurte om noe som helst, men kunne tenke seg å stille det første trollet det samme spørsmålet, uten at det visste hva det røde trollet hadde spurt om. Eller om det var det samme spørsmålet. Eller om det hadde spurt. Det eneste det blå trollet hørte, var det røde trollet som bannet og sverget over middagen hun nettopp hadde deltatt i, og laget selv, som hun sa. -For en tullemiddag, sa det røde trollet. Og så tidde hun. Var det noen vits i det, da? Spurte det blå trollet seg. Man spiser da ikke opp innbyggerne her i dalen så det ikke er noen igjen til meg? Men han fikk ingen svar, for han sa egentlig ikke noe. Altså stilte han egentlig ikke noe spørsmål han heller.

Tiden gikk, og hvert av trollene satt fremdeles på hvert sitt fjell og lurte på noe. Og ville stille hverandre det samme spørsmålet. Om hverandre. Men de ble bare i tanken enige med seg selv om hvordan de skulle spørre hverandre. Eller hva det nå var, eller hva det nå var de skulle spørre om, men ikke hva de skulle si! Etter hundre år gikk det blå trollet ned i dalen. Og lurte på hva det skulle spørre noen om, for det hadde det blå trollet glemt. Så møtte han en liten jente, men hun ble bare brått spist før hun ble spurt, og derfor fikk ikke trollet svar på spørsmålet sitt, om hva det skulle være. Da gikk det blå trollet sinna hjem, og satte seg på fjellet sitt. -Ikke svar å få, sa han. For han hadde spist jenta uten å spørre henne det spørsmålet han skulle stille det røde trollet. For det skulle han jo stile til jenta i stedetfor, fant han ut. -Men hun var da god hun jeg fant i dalen, sa trollet. Som var og ble et troll, og slik troll kan være og stort sett er. Og tiden gikk.

Så sa plutselig det røde trollet: -Si meg, var det noe du ville spørre meg om? -Nei, løy vel det blå trollet. -Du spiser jo folk så det ikke er spørsmål igjen etter deg! Og du er jo alltid bare å finne der og ikke her, sa han. Noe måtte han jo si. -Sier du det? Svarte det røde trollet. Du spiser jo jenter så det gyver etter deg! Begge visste at hva de sa var både løgn og sannheten om hverandre. Så derfor fikk de aldri spurt eller sagt hverandre hva de ville, slik de satt der på hvert sitt fjell, så langt derifra. For de ble bare forvirret av hva de sa, og ingen var i mellom heller, så der satt de da. På hvert sitt fjell. Da kom innbyggerne i dalen til råd, for de var nå lei av å bli spist, sa de. Og en og annen modig mann klatret opp på fjellene der trollene satt hver for seg, mens trollene drev og samtalte fra hvert sitt fjell. Det gikk utover hele dalen. -Hør! Det bråker sånn! Sa innbyggerne i dalen. Vi hører knapt hva vi selv tenker for alt bråket fra dere! -Neivel, sa trollene på hvert sitt fjell. Så laget innbyggerne i dalen en lang rekke mellom trollene fra hvert sitt fjell og nedenfor, langsmed veien nedunder dalen.

Da det ene trollet nå med det samme husket hva som var skjedd, men heller ikke hadde glemt hva det hadde spurt om, men at de begge hadde fornektet hva de ville spørre om, og hadde løyet gjemsel på hverandre hver seg, sa det blå trollet til ferdamannen under seg: -Kan du ikke spørre det andre trollet fra meg om det vil være kjæresten min? -Ja, det kan jeg godt, sa første mann i rekken. Og hvisket budskapet videre så det gikk fra mann til mann ovenfra fjellet og ned gjennom dalen og opp på det andre fjellet. Men det som skjedde da var at budskapet ble til noe annet på veien, som slike budskap gjerne blir. Så trollet på den andre siden hørte bare ferdamannen under seg, slik som trollet kunne høre det. -Hei! Sa ferdamannen. -Jeg er det blå trollet, jeg. -Løgn, og blank tale! Svarte det røde trollet tvert.-Du er ikke troll. Du er jo bare ferdamannen! Og spiste dermed hele rekken med innbyggere ned gjennom dalen og oppetter fjellet, så det ikke var flere igjen det året heller.

Vel oppe hos det andre trollet spurte det røde trollet om det var noe vits i å servere mat på den måten. -Var det noe du ville? Svarte det blå trollet. Og så fikk han ikke sagt mer før han nesten ble spist han også. Og så gikk det hjem. Det var da en merkelig måte å svare på, sa det blå trollet til seg selv. Ikke et svar på noen måte, bare indirekte spiseri hele veien. -Nei, nå bryter jeg opp, og går herfra, og så går jeg til det søte,

røde trollet og sier hva jeg kan her i verden, sa han. Og så spør jeg om hun vil være kjæresten min. Det hadde han jo gjort før, men budskapet ble jo både forvrengt og spist opp på veien, virket det som, så derfor var ikke det noe å satse på i utgangspunktet, tenkte han. Så gikk det noen hundre år. Og hvert år spurte det blå trollet det røde trollet på en ny måte hver gang, og det røde trollet svarte aldri der han spurte selv, men prøvde i stedet for å temme det blå trollet med å spise flere innbyggere i dalen hver gang. Og svare mer indirekte alle andre steder. Som mer vanlig.

Nå viste det seg at Vår Herre syntes han burde se litt nærmere på hva som foregikk der i dalen. Disse trollene forstår hverken budskapet de vil frem med, eller veien eller stedene det er ment å havne. Og det er alt for mange som dør her, som følge av denne virksomheten. Dermed stilte Han seg et sted, og sa til begge trollene: -Kom til hverandre, bli glade i hverandre og lev lykkelig sammen med hverandre, og sammen med innbyggerne i dalen her, i stedet for disse usunne spisevanene. La være å spise medmenneskene nede i dalen, så skal dere se dere får klar tale i bruk når dere først møter hverandre uten videre dikkedarer! Brått våknet begge trollene opp, både det røde og det blå, både hun og han, og løp ned fjellsidene til hverandre før de smalt i hop. Og dermed rant solen. Men siden det var Vår Herre som førte dem sammen denne gang, sprakk de ikke i soloppgangen. Så ble de kjempeforelsket og giftet seg og holdt kjempebryllup nede i dalen og fikk trollunger som bare det. Og levet lykkelig alle sine dager, og til og med sammen med alle innbyggerne i dalen, uten å spise noen eller noe. Og alle fikk fred.

-Det var det, sa Vår Herre. Så gikk det bra denne gangen. Og dermed sier vi Snipp Snapp Snute, og så er tiden snart ute. Og er det noen troll der, så tenkt litt på dette med å snakke med hverandre og ikke bare forbi hverandre med alle andre. Det finnes veier å gå som ikke er så vrang, og som ikke er så vanskelige å få.

Med vennlig hilsen
Herman Gunnarsjaa